

(2)

I den sidste Del af Saisonen kom jeg med i Balletterne "Valkyrien" og "Mandarinens Døtre". I "Valkyrien, hvori jeg var Trolld, kunde jeg ikke hurtig nok opfatte Balletmesterens Vink om at vi skulde sidde paa Hug i en lang Række, og da dette ikke for mit Vedkommende skete ~~KXX-
KXKXKX~~, kom Balletmesteren farende op imod mig og gav mig en Ørefigen, idet han rasende sagde til mig: "Kan dit dumme Best ikke forstaa, at du skal sidde dig ned, ligesom du sad dig paa en Pøtte!" Denne Tiltale forstod jeg straks! I Ballettens 3' Akt var jeg Neger.

I "Mandarinens Døtre" var jeg rød Skakbonde og den porcelansagtige Maade, hvorpaa jeg udførte mit lille Parti, vakte hos Publikum megen Latter og forskaffede mig megen Ros af Bournonville.

Denne Saison var nu forbi og jeg havde medvirket 131 Gange.

1873 -74.

Den sidste Saison paa det gamle kongelige Teater begyndte den 1' September med Opførelsen af "Tre Dage i Padua" og "La Ventana". Den 2' Sept. var jeg med i "Den stumme i Portici" som Fiskerdreng. Denne Opera holdt jeg meget af,; i anden Akt, hvor Scenen forestiller et Fiskerleje, følte jeg formelig Sydens brændende Sol og med Velbehag strakte jeg mig paa Scenens Gulv, forestillende mig, at jeg virkelig befandt mig i neapolitanske Omgivelser. I 3' Akt, hvor Fiskerne gør Oprør og Masaniello dræber Anføreren for Soldaterne med sin Dolk og bemægtiger sig dennes Sværd for derefter at kaste sin Dolk fra sig, var jeg straks adræt til at samle denne op og agerede nu voldsomt med i det bevægede Optrin. En Aften efter 3' Akt opholdt jeg mig paa Gangen, da Skuespillerinden Frk. Dehn kom hen til mig og sagde, at hun havde lagt Mærke til mig, da jeg bemægtigede mig Dolken og at der var italiensk Blod i mine Aarer, samt roste mig fordi jeg fulgte saa godt med i Handlingen. Saadanne smaa Bemærkninger af de ældre satte jeg stor Pris paa, og de var for mig Sporerne til ved alle Lejligheder, hvor det lod sig gøre, at yde noget bemærkelsesværdigt. Det var mere og mere gaaet op for mig, at jeg kun paa denne Maade og saa ved en Jern-

flid kunde komme frem, da det var blevet mig klart, at jeg ved min Side havde en dygtig Konkurrent, der i Modsætning til mig, havde Folk til at tale for sig; men jeg havde sat mig et Maal, som jeg vilde naa, og med de gode Formaninger, som blev givet mig i mit Hjem, arbejdede jeg trøstigt frem imod Maalet. Om dette vilde lykkes for mig, skulde Tiden vise.

Paa det nye kongelige Teater arbejdedes nu med fuld Kraft, og det var morsomt at følge den stadige Fremgang; thi vi Drengene færdedes paa Byggepladsen i al den Fritid vi havde og at vi havde mange Spilopper for er en Selvfølge. Vi morede os særlig med at grave store Huler i de uhyre Sandbunker, der fandtes paa Pladsen og heri legede vi saa Røvere og Soldater; og Hulen var Røvernes Gemmested; naar disse saa blev fundet og der opstod Kampe mellem Soldater og Røvere faldt Hulerne undertiden sammen over os og naar vi kom frem, kan det nok være, at vi saa kunne ud, sommetider gjorde vi Arbejderne det forbroget og saa blev vi smidt ud, men vi fandt alle Tider paa Midler til at komme ind igen for at fortsætte vore Løjer.

Denne Saison var jeg atter blevet inviteret til Hr. Walboms Danseundervisning, der afholdtes paa Kongens Nytorv Nr. 21. Dette var i Aar min største Fornøjelse, da der gik en lille Pige, som jeg var ganske væk i og hun ogsaa havde et godt Øje til mig, det var en sand Fryd for os at danse sammen, og naar Øvelsen var forbi fulgte jeg hende altid hjem, d.v.s. hun gik altid et Stykke i Forvejen med sin Søster under Armen og jeg fulgte meget beskedent bagefter med en fortrolig enøjet Dansekammerat lige til vi naaede hendes Hjem i Ny Toldbodgade, saa gjorde jeg min ærbødige Reverents for hende, som hun gengældte. En Morgenstund, da jeg gik paa Teatret, mødte jeg min lille Flamme paa Frue Plads, vi standsede hinanden og hun fortalte mig, at hun gik i Skole i Sct. Pederstræde i samme Gade, hvor jeg boede, og nu passede vi hinanden op, saa at vi ofte kom til at tale med hinanden.

Saadan en Barneforelskelse er dog en underlig Ting, jeg følte det, som led jeg af en brændende Feber af Længsel efter hende, jeg tænkte ikke paa andet end hende, i alle mine Skolebøger havde jeg malet hendes Navn og de Dage, jeg skulde til Dans havde jeg ondt ved at faa Tiden til at gaa til, Klokken blev $4\frac{1}{2}$, men naar vi saa endelig var sammen og jeg forud havde tænkt paa, hvad jeg havde at fortælle hende, kunde jeg aldrig faa et Muk frem, men nøjedes med i Tavshed at beundre hende. Tiden til Afdansningsballet, hvortil vi begge gældede os, nærmede sig, men aldrig havde jeg haft saa sorgfuld en Dag, thi jeg kom ikke med, fordi jeg skulde paa Teatret om Aftenen og mine Forældre forbød mig at tage over til Ballet efter Teatertjenesten. Denne sørgelige Omstændighed meddelte jeg min elskede, og hun lovede mig, at hun vilde give mig sit Kotillionsorden Dagen efter. Vi blev saa enige om at jeg skulde møde et bestemt Klokkeslet udenfor hendes Bopæl, og hun vilde saa kaste Ordenen over til Plankeværket til mig; dette var imidlertid ikke Trøst nok for mig, thi da jeg Balaftenen var færdig paa Teatret, gik jeg over paa Kongens Nytorv, hvor Ballet afholdtes, listede mig op af en Bagtrappe hen til en Dør, hvorfra jeg kunde se ind i det Værelse, hvor Børnene færdedes, men trods min Udholdenhed, maatte jeg gaa hjem, uden at faa set et Glimt af hende. Denne Forelskelse vedvarede til vor Konfirmation, hvor den saa pludselig ophørte.

En af mine Svagheder, naar jeg var paa Scenen, var at falde i stum Beundring af Kongefamilien, jeg havde flere Gange faaet Paa-mindelse om at lade være med at se op til Logen, men det nyttede ikke det mindste. En Aften jeg var med i "Vilh. Tell" opdagede jeg, da jeg skulde bøje mig for Gesslers Hat, at Kronprinsen stod inden i Grillen, og da jeg bukkede for Hatten nikkede han ned til mig, jeg nikkede ganske gemytligt igen, og dette hemmelige Nik gentog sig i mange Stykker, men jeg bevarede det hos mig selv med stille Glæde.

Det havde altid været mine Bedsteforældres Ønske at se mig paa

Scenen, men det var forbundet med Vanskeligheder for dem, da de boede i Roskilde, men engang Bedstemoder var i Byen saa det ud som om det skulde lykkes. Der opførtes "Skandinavisk Kvadrille" og det blev nu bestemt at hun skulde i Teatret og Billetten blev købt, men Tilfældet vilde, at der den Aften blev forandret til et Stykke, hvori jeg ikke var med. Det var en stor Sorg for os begge to, og Bedstemoder fik mig da heller aldrig at se paa Scenen, først paa sit Dødsleje fik hun mig at se i Kostume, nemlig som Page i "Dronning Marguirites Noveller", hvor jeg var med i første og femte Akt. Imellem Akterne trak jeg mit private Tøj over Kostumet og løb saa hjem til hende (hun boede den Gang hos os), hun kendte mig, da hun saa mig og med forklarede Øjne og rystende Hænder saa og pegede hun paa mig, hun havde nu faaet et længe næret Ønske opfyldt og faa Dage derefter døde hun.

Til Minde om Weyses 100 aarige Fødselsdag komponerede Bournonville en Ballet betitlet "Weyses Minde" og jeg kom med i den som Gnom i et Tableau; i en skotsk Dans der skulde danses af en Pige og en Dreng lod Balletmesteren Drengens Parti danse af Ida Berthelsen til stor Skuffelse for mig.

Den 1' Juni blev der til Indtægt for Ballettens private Pensionsfond spillet sidste Gang paa det gamle Teater, der blev opført "Et Folkesagn", "Efteraarssol" og et Optog, der var arrangeret af Bournonville, betitlet "Farvel til det gamle Teater". Dekorationen forestillede en Lund og i Baggrunden saa man det ny kongelige Teater og nu defilerede alle Teatrets Kunstnere over Scenen i deres vigtigste Roller omgivet af os Balletbørn, der forestillede Genier. Det var med Vemod, at vi sidste Gang betraadte de gamle Brædder.

Jeg havde i denne Saison optraadt 114 Gange, Siden jeg kom til Teatret havde jeg ialt medvirket 468 Gange, som fordelte sig paa 18 Balletter, 13 Operaer og Syngestykker og 9 Skuespil samt 2 Tableauer.

i 4½ Aar havde jeg været ved Teatret og i den Tid gaaet ikke saa lidt igennem, men trods alt kunde jeg sige, at jeg havde faaet en god

om endog streng Opdragelse og var blevet ^{vænnet} til Flid, Opmærksomhed og Lydighed, hvorfor jeg betragtede Teatret som mit andet Hjem.

1874 - 75.

Arbejderne var begyndt at jævne det gamle Teater med Jorden og der herskede en enorm Travlhed for at faa det nye færdigt til efter Ferien, men da vi naaede August Maaned og Danseskolen skulde begynde, var man endnu langt fra færdig med de indvendige Indretninger i det nye Teater, og som Følge deraf kom vi til at begynde 14 Dage senere paa Skolen og Teaterbestyrelsen havde faaet det arrangeret det saaledes, at Danseskolen og Prøverne skulde finde Sted paa det gamle kgl. Hofteater i Christiansborg Slots Buegange. Man mærkede straks, at dette Teater hørte under Hofetaten. Opgangen var til venstre for Slottet i Buegangen og paa Indgangsdøren var anbragt en stor Dørplade med Paaskrift: Opgang til Overhofmarschallatet, denne Plade imponerede os straks. Kom man saa op af den nogenlunde brede Vindeltrappe til 1' Sal gik man gennem en Glasdør og blev saa modtaget af den rødkjoleklædte Opsynsmand ved Teatret, der boede her med sin Familie, der bestod af Hustru og to Døtre, Manden hed Sørensen, en meget borgerligt Navn i disse kongelige Omgivelser. Af Hr. Sørensen blev man ledet op af en meget mørk Trappe og pludselig befandt man sig paa Scenen. Denne var lille og naturligvis forfalden. Da det var forbundet med Brandfare at spille ved Lys, var enhver aftenlig Forestilling forbudt af Brandvæsenet. Efter at have kastet et flygtigt Blik over Scenen fulgte vi videre med Hr. Sørensen, der øjensynlig var glad ved at faa Lejlighed til at vise os omkring og opfriske sine Lokalkundskaber, og kom til Paaklædningsværelserne, hvilke vi først naaede efter at have besteg et en smal Trappe. Værelserne var meget lavloftede, men der var ikke noget at klage over Størrelsen af disse, vi Drengene valgte selvfølgelig det største og lyseste og Pigebørnene fik et Værelse i Flugt med Scenen. Det varede ikke længe før vi følte os hjemme her og nu snusede vi omkring alle Vegne, vi prøvede at hejse For- og Bagtapper ned

og masede med Kulisser og alt til Faget henhørende, vi var snart i Kælder og snart paa Loft, men hvad der især morede os, var at krybe op, ligesaa højt vi kunde komme paa Kulissestigerne og saa sætte disse i en slingrende Bevægelse, hvorved vi fik os en ordentlig Gyngetur. Dette var Hr. Sørensen for meget, det stødte hans Hofembedsmandsverdighed, at se sit kære gamle Hofteater blive behandlet paa en saa lidt standsmæssig Maade og han kom en Dag op paa Scenen, stillede sig midt paa denne, saa sig omkring og blev meget vred ved at finde os hver paa sin Stige slingrende frem og tilbage, naturligvis skældte han os ud og truede os med, at hvis vi ikke opførte os som pæne og artige Dreng, maatte han se sig nødsaget til at klage over os til Overhofmarschalen. Danseskolen begyndte som sædvanlig Kl. 9, vi dansede paa Scenen, hvor Hr. Brodersen sad paa en Stol nede ved Rampen og eksaminerede os. Enkelte Prøver blev afholdt paa Hofteatret, emn det var saa faa som muligt, da det ny Teater var færdigt til at tages i Brug til Prøverne den 1' Oktober, men først den 15' Oktober kunde det aabned for Publikum.

*1/2
Kont
1876*

Til Chef for det ny kgl. Teater var valgt Kammerherre Fallesen, en fin og fuldendt Kavalet, han gjorde et meget gunstigt Indtryk paa Personalet og Ballettens Damer beundrede især hans smaa Fødder, der altid var omsluttet af de fineste lakerede Sko.

Torsdag d. 15' Oktober 1874 fandt den store højtidelige Indvielse Sted i Overvarelse af hele Kongehuset og et feststemt og festklædt Publikum. Forestillingen blev indledet med Kulaus Overture til "Elverhøj", derpaa fulgte en Prolog, saa et Holbergsk Tableau, derefter "Det lykkelige Skibbrud" og til Slutning et Tableau med Motiv fra en Øhlenschlägersk Tragedie. Denne Forestilling blev gentaget tre Aftener i Træk og der var naturligvis udsolgt til alle Forestillinger. I det Holbergske Tableau medvirkede jeg som Satyr og i "Det lykkelige Skibbrud" var jeg Gadedreng.

Det var med store Forventninger vi slyttede indenfor det nye Teaters Mure og de blev heller ikke skuffede. Dette Teater havde vel

ikke det gamle Hyggelighed, men det var til Gengæld indrettet tids-
svarende. Paaklædningsværelserne var lagt saaledes, at alle Damegar-
deroberne vednede ud mod Tordenskjoldsgade og Herrergarderoberne ud
mod Kongens Nytorv. Imellem disse er Scenen anbragt, denne er ^{dobbelt} ~~een~~ Gang
til saa stor som den gamle, og efter hvad der blev fortalt, saa høj,
at Rundetaarn kan staa derpaa. Bag Scenen er Skuespillerfoyeren
samt Ballet-og Korfoyer. I Stuen har Kor-og Statistpersonalet deres
Værelser, i 1' Etage har Skuespil-og Operapersonalet deres og endelig
i 3' og 4' Etage Balletpersonalets Værelser. I 3' Etage findes Ballettens
store Dansesal, hvori Gulvet er skraadt, Balletdrene har deres Væ-
relser øverst oppe og disse er mindre hyggelige, idet de faar Lyset
fra et Vindue, der er anbragt midt i Loftet og kun giver et spar-
somt Lys og megen lidt frisk Luft, Udsigt er der intet der hedder og
vi befandt os der som i et Fængsel. I Magasinsbygningen, som er for-
bundet med Teatret ved to Overgange, er der Malersal, Skræddersal,
Snedkerværksted, Garderobe samt Plads til Opbevaring af Scenens Tæp-
per og Møbler, her findes ogsaa Prøvesal for Koret og endelig er der
Teatrets Bureau, Chefens Modtagelseskontor og Overøkonomiinspektørens
Privatlejlighed og Kontor. I Stuetagen var indrettet Butikker.

Den første Saison i disse Omgivelser gled hen uden videre Begi-
venheder, kun straks i April paabegyndte Bournonville et stort historisk
Arbejde, kaldet "Arcona", paa hvilket der blev afholdt uhyre mange
Prøver og hvortil der fordredes et meget stort Scenearrangement.

I denne Ballet blev der tildelt mig en Rolle som Dværg. Tre af Her-
rerne var Narre og sammen med disse havde jeg en komisk Entre og en
meget vanskelig Dans samt tillige en Solo. Dette Parti skaffede mig
min første Omtale i Bladene, disse roste mig for min morsomme Udførel-
se af Rollen. Bournonville spekulerede meget paa Dværgens Maskering
og Kostumering, endelig blev han staaende ved, at han vilde have ham
meget tyk og uformelig og ikke alt for ung. Der blev givet Ordre til
Skræddermester Diedrichsen om at sy en Vatton til mig, men da den var

færdig og var blevet prøvet paa mig, blev den kasseret, da den ikke var tyk nok. Efter det andet Forsøg var den tilpas, men da jeg prøvede den og Kostumet var trukket ovenpaa, forsvandt mit lille Hoved fuldstændigt, og det skønt jeg var blevet maskeret efter Legemet's Størrelse. Da Balletmesteren saa mig, tog han sin sorte Kallot af, klædede sig i de graa Lokker og sagde: "Det kan jo slet ikke gaa, Drengen har jo intet Hoved, kan der ikke gøres noget for at faa det Hoved stort?" Disse Ord var henvendt til de unge Frisør Hoppensach, der var ganske ulykkelig over ikke at have gjort Balletmesteren tilpas, men efter nogen Spekuleren frem og tilbage mente han, at han kunde forsøge at konstruere et Par forlorne Kinder, samt en forlorn Næse og Hage og dertil en Paryk, naar saa Diedrichsen syede en stor Hovedbeklædning til mig mente han nok, at Balletmesteren vilde blive tilfreds. "Ja, gør det," udbrød denne, "for Drengen vil jeg have tyk". Nogen Tid efter blev jeg tilsagt til at møde paa Teatret en Aften, da jeg skulde maskeres. Hoppensach havde nu faaet Kinder, Næse og Hage færdige, de blev med meget Mas sat paa mig og langt om længe viste jeg mig for Balletmesteren og Hr. Gade, der udbrød: "Nu er han s'gu god". Det var imidlertid meget ubehageligt for mig at have alt dette Stads paa, og jeg led ganske grusomt af Varme, men det gjorde ingenting, thi da Balletten gik første Gang Fredag d. 7' Maj, gjorde den stormende Lykke og jeg for mit Vekommende vakte umaadelig Jubel hos Publikum, thi iført hele Stadsen, lignede jeg en Kugle, der tumlede rundt paa Scenen. At Bournonville var tilfreds med os vidste vi, thi naar han havde komponeret noget, som han selv syntes om og som hans Personale udførte til hans Tilfredshed, gik han altid op og ned ad Gulvet og purrede op i sine graa Lokker, medens han med et veltilfreds Smil fløjtede. "Arcona" gik 7 Gange i Maj Maaned, og da Saisonen var forbi havde jeg optraadt ialt 91 Gange.

Efter Ferien mødte vi alle paa Teatret igen. Chr. Jensen var kommet ind paa et andet Værelse og Emil Møller havde forladt Balletten, men var blevet ansat paa Forvalter Egenses Kontor som Assistent. Hans Beck og jeg var nu de ældste paa Værelset, derefter fulgte Edv. Büchner og Ludvig Petersen samt flere andre Drengene, der alle senere forlod Teatret. Vi fire Drengene begyndte efter Ferien rigtig for Alvor at gøre os bekendt med Teatrets udvendige og indvendige Dele. Vi færdedes overalt i Bygningen, men da flere Steder var utilgængelige for os, lavede vi os en Rebstige, som var os til megen Nytte paa de utroligste Steder. Vi vandrede om i Teatrets underjordiske Kældere og famlede os igennem det dybe Mørke og efter nogen Tids Vandren mødtes vi af en Lysstribe, der kom igennem nogle lave Svingdøre, som vi efter meget Mas fik lukkede op, og nu befandt vi os foran Teatret Facade, men i en Dybde af en Sned Alen og over os havde vi den klare Himmel. Magasinsbygningen var ogsaa meget hjemsøgt af os. Fra Gulv til Loft var der anbragt lange Hylder paa hvilke Scenens Bagtæpper laa sammenrullede og imellem Hylderne var en smal Gang, hvor der hang lange Tove ned, der var fastgjort i Taljer, vi surrede nu den ene Ende om Livet og hejsede os ved Hjælp af den anden Ende helt op under Loftet og havnede saa paa den øverste Hylde. Men vor største Fornøjelse var dog at komme op paa Kronloftet og derfra videre af en smal Stige op under Kuplen paa Teatret; her havde vi en glimrende Udsigt igennem de smaa firkantede Lemme, som var anbragt her for at skaffe Luft, men vor Dristighed blev større og da vi opdagede, at vi kunde krybe igennem Lemmene, varede det ikke længe, før vi stod paa den udvendige Side af Kuplen, og derfra og til det flade Tag, hvor Lynaflederne var anbragt, var Vejen ikke lang og Betænkningstiden endnu kortere og i et Nu var vi deroppe. Her var en henrivende Udsigt og det blev et meget søgt Sted, hvor vi mange Gange spiste vor Frokost. Ved saaledes at færdes i "de højere Religioner", som Christian Madsen siger i "Genboerne", var den

Tanke opstaaet hos os, at det kunde lade sig gøre at krybe op ad den udvendige Side paa Kuplen, vi tog Maal af den flere Gange, og en Dag, da vi alle fire var samlede paa Taget, kom det igen paa Tale; de tre af dem var af den Mening, at det var umuligt, jeg derimod vilde vove et Forsøg, jeg tog Skoene af og begyndte paa den farlige Vandring. Det vanskeligste var at faa Fodfæste paa det glatte Zinktag og indtil jeg var naaet op over Halvdelen af Kuplen, var jeg ikke udenfor Fare, thi havde jeg mistet Fodfæstet, var jeg trillet ned og vilde ufejlbarligt have slaaet mig ihjel, men Eksperimentet gik heldigt og velbeholden krøb jeg gennem Lugen og blev modtaget af mine Kammerater med Jubel. Vandringen paa Taget af Teatret var i det hele taget en meget yndet Sport, men ikke blot om Dagen, vi fandt ogsaa paa, at spadserer der om Aftenen og vi havde til dette Brug anskaffet os en Blandlygte, med denne sneg vi os omkring som formummede Skikkelser i den balmørke Nat.

Paa vort Værelse havde vi faaet ophængt en Trapez, som vi havde megen Fornøjelse af, men Forvalteren, som gik omkring og saa efter paa Værelserne, overraskede os en Dag, medens vi var i den vildeste Fart og han skar hele Stadsen ned. At vi var nogle slemme Drengene til at gøre gale Streger maa være sivet ud i Byen, thi nogen Tid efter, fandtes i Vittighedsbladet "Punch" en Tegning, hvor man saa os i en flyvende Trapez og Forvalteren staaende i Døren truende af os.

Denne Vinter var jeg af Rosa Price engageret til at lede hendes Danseskole, da hun selv var blevet for gammel til at vise Eleverne Trinene. Det var en vanskelig Opgave, og hun bad mig bestemt om ikke at give mig af med de andre Drengene, men opføre mig som Lærer. Det gik over al Forventning godt, og da Danseøvelsen var forbi, fik jeg et Honorar af 50 Kr., da hun havde været meget tilfreds med mig. Fru Price spurgte mig flere Gange, om jeg havde Lyst at tage med hende til Wien, hvor hendes Søn Christian Price opholdt sig og havde en god Stilling som Danser ved Hofteatret, men dette syntes mine Forældre ik-

ke om, saa der blev ikke noget af det.

Den 6' Oktober opførtes første Gang "Lygtmænd", der blev grundig udpebet, dette var den første Pibekonzert jeg overværede.

Den 31' s.M. var der Festforestilling i Anledning af at Holbergs Statue blev afsløret, der opførtes "Renteskriveren", "Pernilles korte Frøkenstand" og en ny Ballet af Bournonville kaldet "Fra det forrige Aarhundrede". Jeg var ikke med i den og det morede mig derfor meget at se Balletten fra Tilskuerpladsen, hvilket med Aarene var blevet en Sjældenhed, da jeg nu medvirkede i alle Bournonvilles Balletter.

Den 4' Januar var jeg med i "Hans Hejling". I Forspillet, hvor Hejling vil forlade Bjerget, men bliver holdt tilbage af sin Moder Dronningen, som udførtes af Fru Liebe, blev denne pludselig syg og segnede om for Hr. Simonsens Fødder, der blev hurtigt givet Signal til Tæppets Nedgang og Fru Liebe blev baaret op paa sit Værelse og bagefter kørt til sit Hjem, men hun kom aldrig til at optræde mere, da hun var blevet ramt af et apoplektisk Tilfælde og blev aldrig mere rask. Fru Erhard Hansen, der tilfældigvis var i Logen dublerede Partiet og Forestillingen fortsattes.

En Aften samme Opera opførtes skete der et ganske morsomt Tilfælde. Der var ringet til 2' Akt, vi var kommet ned paa Scenen og alle mulige Mennesker vrimlede imellem hverandre, Trolde, Bønder, Dværge, Maskinfolk og hel hel Masse cicilklædte Personer, da Jerntæppet pludselig gik op og Publikum saa denne brogede Forsamling, der i vild Kankan foer til alle Sider. Rimeligvis var Fejlen sket ved, at den Mand, der skulde ringe Orkestret og Publikum ind, havde trykket paa en forkert Knap og derved fremkaldt Forvirringen.

I lange Tider var der paa Danseskolen arbejdet paa et lille Dansedivertissement, komponeret af Hr. Brodersen, der for nogle Sæsoner siden havde forladt Scenen og nu ogsaa vilde trække sig tilbage fra Ledelsen af Danseskolen, for at give Plads for en yngre.

Divertissementet skulde udføres af alle Eleverne baade store og smaa, idet det var lagt saaledes tilrette, at hver især fik Anledning til at vise paa hvilket Standpunkt han stod. Først præsenteredes de ganske smaa Elever i nogle lette Trinøvelser, derefter havde jeg en Solo, der gav mig Anledning til at vise min Færdighed i at gøre Pirouetter, derpaa kom en Solo for Johanne Petersen, en spansk Dans danset i Kostume af Ida Berthelsen og derpaa en Pas de trois af Hans Beck, Virginie Monti og Henriette Mayentzhusen og endelig til Slut en Finale Galop danset af os alle sammen. Bestemmelsen var at opføre dette Divertissement i Slutningen af Saisonen i vor Dansesal i Overvarelse af Balletmesteren, en Del af Balletpersonalet, Chefen o.fl. Den længe ventede Aften oprandt og forløb, hvad Udførelsen angik, godt, og vi høstede hver især meget Bifald for vore Præstationer. Bournonville og Chefen var begge uhyre begejstret for hvad Lærer Brodersen havde været for os og Balletmesteren vilde ikke paa nogen Maade give Afkald paa ham, men denne holdt bestemt paa at ville forlade Teatret, og først da alle hans Elever med Taarer bad ham om at blive endnu en Saison, lod han sig overtale dertil. Den højtidelige Del af Festen var nu forbi, og der skulde trækkes Lod om forskellige Gaver. Ved denne Lejlighed vandt Hans Beck et Sølvur og jeg fik en Portemonnaie med 2 Kroner.

Chefen og Balletmesteren havde imidlertid fundet saa megen Behag i Brodersens Arbejde, at det blev bestemt at opføre det paa Scenen, og da det var imod Slutningen af Saisonen, blev det afgjort, at Divertissementet skulde opføres til Ballettens Forestilling, d. 1. Juni. Dette vakte naturligvis stor Glæde blandt os, da vi jo nu skulde danse for Publikum og maaske for Kongehuset. Der blev nu yderligere holdt Prøver og Divertissementet blev kaldt "Fremtiden". At Brodersen havde været som en Fader for os unge, havde vi faaet saa mange Beviser paa, og at han vilde vort bedste, vidste vi ogsaa, men ved denne Lejlighed, hvor hans Arbejde skulde frem paa Scenen, kom der et kønt Træk frem

hos ham, hvilket gav sig Udtryk i efterfølgende Brev, som han skrev til Redaktør Ploug:

København, d. 29' Maj 1876.

Højtagede og ærede Hr. Redaktør Ploug.

Da ofte den første venlige Modtagelse baner Vejen for en lykkelig Fremtid, saa beder jeg Dem godhedsfuldt at skjænke de unge Mennesker Deres Opmærksomhed, som ved Forestillingen paa Torsdag til Indtægt for Ballettens Pensionsfond udfører et lille Balletdivertissement.

"Fremtiden", 1' Gang af Undertegnede, udføres af mine Elever.

Pas de trois Hr. Hans Beck, Frk. Virginie Monti. Frk. Henriette Mayentzhusen.

Spansk Dans - Ida Berthelsen.

Solo - Chr. Christensen Frk. Johanne Petersen

Finale Galop. Balletskolens yngre Elever.

Efter at jeg nu i 30 Aar uafbrudt har arbejdet bag Coulisserne og fra mit snevre Rum udsendt, jeg tør nok sige uden at være for ubeskeden, ikke saa faa gode Kræfter saavel til Balletten som til Skuespillet, er det formodentlig de sidste Elever jeg uddanner.

Min Hovedopgave har været at værne om Ballettens Ungdom og føre den til et bestemt Maal, og er det lykkedes mig at bringe dem derudover, har jeg deri haft Lønningen for mine Bestræbelser.

Idet jeg tillader mig at bemærke, at Balletdivertissementet gives Kl. 7 forud for "Ungdom og Galskab" haaber jeg ikke, De tager mig denne Anmodning fortrydelig op, og tegner mig

Med særdeles Højagtelse
og ærbødigst

Georg Brodersen.

(Rimeligvis er det Kladden til dette Brev, der ved et Tilfælde er kommet mig i Hænde, idet min Moder hos en Spækhøker havde faaet det

pakket om et Stykke Ost og da jeg saa det, tog jeg det og gæmte det, men hvorledes Høkeren har faaet det er mig en Gaade).

Den 1' Juni var en Glædesdag for os, men blandet med den naturlige Ængstelse, som altid betager een, naar man har en Opgave at løse. Dagen sneg sig langsomt hen og da Kl. var 5 havde jeg ingen Ro mere, men gik paa Teatret ledsaget af de bedste Ønsker fra mine Forældre, der skulde hen og se paa Forestillingen. Da Klokken var 6½ var vi alle fiks og færdige og mødte i Foyeren, hvor Hr. Brodersen eftersaa os og gjorde lidt Skole med os. "Fremtid" skulde opføres først, derefter "Ungdom og Galskab" og til Slut "Livjægerne paa Amager". Regissørens Klokke ringer, alle begiver vi os ned paa Scenen, hvor Brodersen giver sin sidste Ordre, Tæppet gaar og "Fremtiden" begynder og gør naturligvis stormende Lykke, og aldrig havde jeg faaet saa megen Applaus som den Aften, og bagefter havde vi den Glæde at blive rost i alle Bladene, der skrev, at Teatret maatte være glad ved at have saa flink en Ungdom til at tage den Bournonvilleske Tradition i Arv.

Saisonen var nu forbi og jeg havde medvirket 112 Gange.

1876 - 77.

At tilbringe Ferien paa Landet var for mit Vedkommende hørt op, da min Bedstefader paa Grund af Sygdom havde taget sin Afsked ved Latinskolen i Roskilde og nu var flyttet til København for at de to gamle kunde være i Nærheden af Moder, hvis det skulde blive daarligere med deres Helbred, og om Sommeren 1876 gik jeg til Præsten sammen med følgende andre Balletelever: Ida Berthelsen, Henriette Mayntzhusen og Hans Beck. Saisonen begyndte den 1' September med "Erik og Abel", hvori Hr. Sophus Petersen fra "Casino" debuterede som Lauge Gudmonsen.

I "Fjernt fra Danmark", som blev opført i denne Maaned, var jeg avanceret til Skibsdreng og det var med Liv og Lyst, at jeg tumlede mig ombord i Korvetten.

Søndag, d. 8' Oktober var det min Konfirmationsdag. Kl. 9 om Morgenen vandrede jeg i mine Konfirmationsklæder med rund Hat paa Hovedet og min Salmebog i Haanden foran mine Forældre op til Frue Kirke og indtog min Plads paa Kirkegulvet som Nr. 5; det var med et oprigtigt og kærligt Hjerte jeg fulgte den smukke Handling og Hr. Pastor Ewaldsen talte ogsaa smukt og gribende til os unge, men da Overhøringen var forbi, og den var gaaet nogenlunde godt var Spændingen ovre og nu begyndte Tankerne at tage en anden Retning, nemlig, hvad der ventede mig af Gaver naar jeg kom hjem. Endelig var Højtiden forbi og jeg fandt selvfølgelig mange dejlige Gaver ved min Hjemkomst. Det første jeg modtog var et Brev og en Pakke fra min Lærer Hr. Brodersen. Pakken indeholdt et smukt Sølvur, paa hvis Bagside var indgraveret en springende Hest. Brevet, som jeg derefter aabnede lød saaledes:

Min kære Christian!

Det er ganske naturligt at man gerne glædede sine Elever som udviser Flid, og da Du hører til mine flinke Folk og jeg tillige vil give Dig et Bevis paa, at jeg ikke foretrækker den ene Elev

fremfor den anden, saa sender jeg Dig -idet jeg ønsker Dig til-
lykke Kjære Christian -i Dagens Anledning en Gave, som har den
Egenskab at paamine som Tidens ustandselige Fart, hvorfor man
let kommer bagefter, dersom man ikke griber Øjeblikket.

En hel Aarække er hengaaet, siden den første Dag paa Bal-
lets skolen, og jeg tør nok sige, at hidtil er Tiden benyttet godt;
ifølge Dine Anlag og Kræfter er jeg meget fornøjet med Din Fremgang-
med Guds Bistand vil Du nok voxe og da er jeg overbeviist om, at
at Du faaer god Anvendelse for hvad Du har lært; imidlertid er
der endnu Meget at indhente, baade i Henseende Din Kunst og øv-
rige Uddanelse, derfor min unge Ven, hav forøje, hvad der er dig
mest tjenligt at lære, husk mine smaa Formaninger. - Med de bed-
ste Ønsker for dig forbliver jeg Din

hengivne Lærer.

Georg Brodersen.

København, d. 8' Oktober 1876.

En Gave, som jeg blev meget glad over, var Nordens Guder af Øhlen-
schlager, som jeg modtog af Skuespiller Jerndorff, der var en stor
Børneven og holdt meget af os unge. Hans Beck forærede han Holbergs
Komedier. Fra mine Forældre og Slægtninge modtog jeg naturligvis ogsaa
en Masse dejlige Ting og fra Teatret fik alle vi Konfirmanter 40 Kr.
i Konfirmationshjælp. Gildet, som mine Forældre holdt for mig, var
meget smukt, og der blev holdt mange Taler for mig og min Fremtid, men
en Sorg havde jeg dog paa denne Dag, det var, at jeg maatte savne mine
kære Bedsteforældre, som var forhindrede af Sygdom.

Dagen efter var jeg paa Teatret for at hilse paa Hr. Brodersen
og takke ham for Gaven. Efterhaanden mødtes vi Konfirmander med hin-
anden og der var en gensidig Lykønskning og Fremvisning af de Gaver,
som vi havde paa os.

Nogle Dage efter modtog vi fra Hr. Brodersen, der boede paa Hes-

selhøj ved Hellerup, en Indbydelse til Middag. Den var meget flot arrangeret; vi fem Konfirmander havde Plads ved Siden af hinanden og vore Kuverter var omslyngede af Egeløv blandet med smukke Blomster. Foruden os var indbudt et udsøgt Selskab af Teaterfolk og en Del udenforstaaende. Middagen var meget annimeret og det manglede ikke paa Taler for os unge, som blev ønsket al Held paa vor Kunstnerbane. Efter Middagen var der et meget livligt Bal, som desværre maatte op-høre, da vi med sidste Tog skulde hjem til Hovedstaden.

Som Broder^{Alm} omtaler i sit Brev til mig, var jeg jo ingen Kamp, da jeg blev konfirmeret, og som Følge deraf maatte jeg stadigvæk agere blandt Børnene, saa Repertoiret, var ikke rigt paa Afveksling for mig i denne Saison.

Bournonville komponerede en ny Ballet "Fra Sibirien til Moskau", hvilken blev hans sidste Arbejde. I den fik jeg et lille Danseparti som en provencalsk Fiskerdreng, der spillende paa sin Fløjte og Tromme var omgivet af 5 Par Voksne, der danser til Drengens Spil. Særlig 2' Akt, der foregik i selve Zarens Palads, var saa pragtfuld sat op, og Kostumer og Dekorationer saa glimrende anvendt, at Balletten blev en sand Festforestilling. At Bournonville sluttede sin Komponistvirksomhed med Glans vidner dette Arbejde om, idet det opnaaede 16 Opførelser for godt Hus.

I Balletten "Konservatoriet" havde vi en meget interessant Debut, nemlig: Chr. Lauenberg, der debuterede som Dufour, han skilte sig overraskende godt fra den vanskelige Opgave, trods det, at hani den afgaaede Mimiker Hoppensach havde haft en uforlignelig Forgænger. Jeg var avanceret til i 2' Akt at være Gæfomen, der kommer ind med den tilslørede Engländerinde og forespørger Dufour, om det er ham, der har averteret om en Kone.

I Balletten "Fjeldstuen" havde vi atter en Debut, nemlig Frk. Atalie Flammé, som Asta, hvilken Rolle hun udførte godt, men i de bevægede Scener saa stærkt, at hun, paa de Steder hvor hun falder til Jorden,

2
regelmæssig hver Gang slog sine Knæ til Blods, ja, det gik saa vidt, at Kongehusets Medlemmer gennem Chefen lod hende vide, at hun maatte minisere Rollen noget, da det ligefrem var smagløst at se paa. Hans Beck var i denne Ballet blandt de Voksne, medens jeg maatte se glad til, skønt jeg i mit Indre var grusom forknytt over at jeg ikke var stor nok til at være med iblandt dem.

Brodersens Divertissement "Fremtiden" gik to Gange i denne Saison og vi høstede meget Bifald begge Gange.

I "Kong Salomon og Jørgen Hattemager", som blev opført var mine Kammerater og jeg med som Korsørgadedrenge, og vi gjorde os al mulig Umage for at være saa gadedrengeagtige som muligt, hvilket ogsaa lykkedes saa godt, at Regissøren kaldte os ned til sig og skældte os ~~hæ~~ lemlæsterlig ud og forbød os paa det strengeste at skabe os, som vi var gale, denne Tiltale hjalp og satte Ro i det unge Blod.

Saisonen var nu forbi men endnu var der tre Forestillinger tilbage, nemlig een for Ballettens Pensionskasse, ved hvilken opførtes "Valdemar", een for kgl. Skuespiller Hultmann, der gik af med denne Saison og ved hvilken der opførtes "Fereol"; det var en smuk og mindefrig Aften; endelig var der den tredie Forestilling for Alderdomsforsørgelsesfondet ved hvilken "Hr. og Fru Møller" og "Fra Sibirien til Moskau" blev opført.

Ved alle tre Forestillinger medvirkede jeg og havde i denne Saison optraadt 158 Gange.